

béře i tu zřetel na otcův stav («Stand»). Stavem sluší vyrozumívati sociální postavení a vnější způsob života. Projevuje se tedy »stav« základem, jehož míra — totiž životní míra — určuje se zhruba stavovskými názory a životními zvyklostmi. To všecko vyplývá také ze zásady vyslovené v §u 673 obč. zák., podle něhož míra odkazu z a o p a t ř e n í m (§ 672 obč. zák.) určuje se p o d l e s t a v u, k němuž odkazovník přísluší, nebo k jakému byl připravován zaopatřením, jehož se mu dostávalo. Ostatně nelze si nepovšimnouti zásady vyslovené v §u 219 obč. zák., podle které výši nákladů na výživné sluší určití podle jmění, stavu a jiných poměrů nezletilcových. Rekursní soud nepochybil tedy po právní stránce, určil-li se zřetelem na potřeby dítěte na jedné a na stav a jmění otcovy na druhé straně — výživné dítěte jednorozčného měsíčními 150 Kč, což je částka vyšetřeným poměrům zcela přiměřená.

Čís. 6685.

Jde o převod závodu ve smyslu §u 1409 obč. zák., byla-li tuzemskou bankou převzata tuzemská odbočka cizozemské banky, jež byla donucena zastaviti činnost v tuzemsku. Převodem závodu nedoznal o sobě změny dosavadní poměr mezi cizozemskou bankou a jejími věřiteli. Závazky obou bank jsou solidární.

Z toho, že věřitel přijal výměnou vkladní knížku tuzemské banky za vkladní knížku cizozemské banky, nelze ještě nutně usuzovati, že propustil cizozemskou banku z ručení.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, Rv I 583/26.)

Žalobce ukládal peníze na vkladní knížku »Mezinárodní obchodní banky v Rakousku (Internationale Handelsbank in Oesterreich), filiálky v Karlových Varech.« Celou tuto filiálku banky i s jejími platebnami v Chodově a Nýdku převzala dnem 15. února 1922 banka Bohemie. Žalobě, již se žalobce domáhal výplaty knížky na karlovarské filiálce mezinárodní obchodní banky, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto to

d ů v o d ů:

Bylo zjištěno, že filiálka banky Internationale Handelsbank in Oesterreich v Karlových Varech přešla v roce 1922 s platebnami v Chodově a v Nejdku na banku Bohemii, která převzala také místnosti a úřednictvo a ode dne 15. února 1922 také vklady. Jde tedy o převod závodu ve smyslu §u 1409 obč. zák., třebaže běží jen o filiálku, která k zastavení činnosti v tuzemsku byla donucena. Dle jasného znění zákona měl tento převod jen ten účinek, že k dosavadním závazkům zcizitele závodu (Interbanky) vůči věřitelům přistoupil co do dluhů podniku, které přejímatelka v době převodu znala nebo znáti musila, také přímý závazek banky Bohemie. Převodem závodu o sobě nedoznal tudíž dosavadní poměr mezi Interbankou a jejími věřiteli žádné změny. Není zejména správným názor dovolatelky, že zůstala pouhou ručitelkou vedle

hlavní dlužnice banky Bohemie a že by mohlo býti na ni nastupováno teprve po marném upomenutí Bohemie (§ 1355 obč. zák.). Naopak závazky obou banky jsou přímé, bezprostřední, souběžné a jak z povahy věci plyne, solidární. Odchylnka byla by mohla nastati jen tehdy, kdyby bylo došlo mezi účastněnými stranami ku zvláštní dohodě ve smyslu Šu 1405, pokud se týče 1410 obč. zák., tedy zejména, kdyby byl žalobce jako věřitel sprostil žalovanou banku z povinnosti k úhradě své pohledávky a spokojil se jen se závazkem Bohemie. Taková dohoda mohla se arci státi nejen výslovně, nýbrž i mlčky, konkludentním činem (§ 683 obč. zák.), neboť zákon výslovného prohlášení nežadá. Žalobce přiznává v prvním odstavci žaloby, že si ukládal u platební žalované filiálky v Nejdku peníze na knížku. Nižší soudy zjišťují, že tato knížka byla žalobci dne 4. října 1922 u příležitosti nového vkladu odňata a že mu byla vydána nová knížka bankou Bohemií, platebnou v Nejdku, v níž jako prvá položka přichází převod 13.092 Kč. Že by byl proti této výměně knížek žalobce činil námitky, nebylo tvrzeno. A v tom právě spatřuje žalovaná konkludentní čin, jímž prý žalobce dal na jevo, že ji sprostňuje z dosavadního závazku. Než soudy nižších stolic právem nepokládaly onu okolnost za projev vůle, který by nutně vedl k tomuto závěru. I když nelze souhlasiti s právním názorem odvolacího soudu, že by k dosažení účinku, o němž tvrdí žalovaná, že nastal, bylo třeba přesného, určitého jednání, že by byl musil býti, jak § 1410 obč. zák. výslovně praví »umlouven«, přece jen se nedostává spolehlivého podkladu, by mohlo býti bezpečně usuzováno, že se žalobcova vůle nesla k tomu, že žalovaná banka nemá mu nadále býti zavázaná a že za ni přejímá jako v ý h r a d n o u dlužnici banku Bohemii (§ 863 obč. zák.). Lze ponechati stranou úvahu o právní povaze vkladní knížky, která jest jak v nauce tak i v praxi spornou a o které žalobce snad ani neuvažoval. Na váhu padá zjištění, že vkladatelé nebyli o převodu žalované filiálky na banku Bohemii zpraveni, že i po 15. únoru 1922 zůstalo vnější označení závodu »Internationale Handelsbank« beze změny a jen malá deska v okně poukazovala na Bohemii, pak že místnosti i úředníci zůstali tíž. Jestliže tedy žalobce za těchto okolností ničeho nenamítal proti výměně vkladních knížek, třebaže nová knížka Bohemie nepoukazovala v ničem k Internationale Handelsbank a měla na přední straně doložku »Výplaty z tohoto účtu bez předložení této knížky nebudou provedeny«, nelze z toho ještě nutně dovozovati, že žalobce dosavadní svou dlužnici — žalovanou filiálku — propustil ze závazku, hodlaje se nadále držeti j e n banky Bohemie.

Čís. 6686.

Pojišťovací smlouva uzavírá se zpravidla teprve doručením pojistky pojištěnci, leč že by bylo lze nepochybně za to míti, že se tak stalo již dříve.

»Zánikem věci« mívá se v Šu 1291 obč. zák. každá pojistná příhoda. Neplatnost pojišťovací smlouvy ve smyslu Šu 1291 obč. zák. předpokládá obmyslnost pojistníka nebo pojistitele. Není závady, by pojistitel